Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Romani, Felice.; med Musik af Bellini ; [oversat af Adam Oehlenschläger].
Titel | Title:	Norma : tragisk Opera i 2 Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos og forlagt af J. D. Qvist, 1840
Fysiske størrelse | Physical extent:	[ii], 75 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Norma
tragisk Opera.
1870.

56. - 373.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 023791

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Norma.

Tragisk Opera i 2 Akter,

med Musik

af

Bellini.

Kiøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af J. D. Qvist,

Østergade Nr. 53.

1840.

BIBLIOTECA REGIA
HAFNIENSIS

Forerindring.

De italienske Syngespil have, som bekiendt, sielden poetisk Værdie, men tiene blot som Ledetraad for Musikerens Phantasie og Følelse. Han maa selv ogsaa være Digter. Derfor burde i slige Stykker Recitativerne aldrig forandres til Tale; og det er vel, at man ved Opførelsen af Bellinis herlige **Norma** afskaffer hin Uskik paa den danske Skueplads. Hvad Oversættelsen angaaer, saa gieldte det her blot, i saa velklingende Ord som muligt at følge Musikens Toner, uden Plathed og Svulst. Et sligt Arbeide er ikke saa let, da hvert Ord maa lægges under den italienske Text i Partituren, hvor de hyppige Friheder Componisten tager sig med Originalens Ord, blive ligesaamange Vanskelig-

heder for Oversætteren. Forresten er en Textbog under Opførelsen nyttig for Tilskuere, som ret ville nyde Musiken, da denne ikke kan gjøre sin fulde Virkning, uden at man nøie kiender Situationerne og Sindsbevægelserne.

Norma.

Perſonerne:

Severus, romerſk Proconſul i Gallien.

Arioviſt, Ypperſte Druidepræſt.

Norma, Præſtinde, hans Datter.

Adalgiſa, tienende Jomfru i Irminſuls hellige Lund.

Clotilde, Normas Veninde.

Flavius, Severs Ven.

Tvende ſmaae Børn, Normas og Severs Sønner.

Chor af Præſter og Krigere.

Handlingen foregaaer i Gallien, i Irminſuls hellige Lund.

Første Handling.

Første Scene.

Den hellige Lund; i Midten Irminsuls Eeg, og lige for den Blodstenen. Det er Nat. Langt borte sees Fakkelglimt bag Træerne.

Gallifke Krigere og Druider komme i festligt Optog; tilsidst **Ariovist**, omringet af Præster.

Ariovist.

Stiger, Druider! paa Bierget op;
Stiger! for klart at skue
Maanens lyse Sølverskiold,
Afslørt paa Himlens Bue.
Iler, Druider! iler!
Naar Jomfrustraalen smiler,

Tregange lader klinge da
Gudens hellige Malm!

Chor.

Den hellige Mistel bryde vi.
Norma! den bryd! — —
Skrækfulde Gud! oplad Du nu
Øret for vor Præstinde;
Snart, for vort Had til Romerne,
Hævn hun og Straffen finde!
Kiækt vi afryste Lænkerne,
Trældom! — forhadt, fordømt, — viig!

Guden skal tale Skrækkens Ord
Høit fra sin Egestamme.
Gallien lyde Romerørn?
Nei, Øren den skal ramme!
Frem Tordenslaget bryder,
Medens høit Skioldet lyder.
Selv snart den stolte Cæsarstad
Skal høre Skioldets Giald. —
Maane! nu viis Din Straaleglands
Herlig, ved Fiendens Fald.

(Alle gaae ind i Skoven; man hører dem fra Tid til Tid endnu langt borte).

Anden Scene.

Severus og **Flavius** (komme forſigtigt ind, hyllede i deres Kaaber).

Sever.

Stemmerne tie.
Frit i de hellige Skove
Kan man ſig vove.

Flavius.

I denne Skov er Døden.
Norma det ſpaaede.

Sever.

Du et Navn mig nævner,
Som Hiertet isner.

Flavius.

Ha, umuligt.
Din Elſkte? Dine Sønners Moder?

Sever.

Fordøm mig, Ven! ei
For denne Lue,
Som ikke ſelv jeg tændte.
Men ſlukt er i mit Hierte
Den første Flamme;
Og en Gud den ſlukte.

Ja — Guden —
Mit Helds, min Æres Fiende.
Stødt fra min Himmel,
Ved Afgrundsranden
Nu staaer jeg, hovedsvimmel.

Flavius.

Elsker en Anden Du?

Sever.

Viid det, min Broder!
En Anden, ja!
Adalgisa
Du snart skal skue.
Foraarets bedste Rose,
Saa uskyldig som skien.
Hun er Præstinde
Hos den blodige Guddom.
Huld som en Stierne
Klar og vaagen
Hun straaler gjennem Taagen.

Flavius.

Mørkt er Dit Budskab.
Deler hun Dit Hiertes Attraa?

Sever.

Haabet jeg nærer.

Flavius.

Og frygter Du ei Normas vilde Vrede?

Sever.

Forbittret
Hun trued.
Samvittigheden
Advarer mig i Drømme.

Flavius.

I Drømme?
Ei lyse?

Sever.

Blot jeg ved Tanken
Maa gyse!

Med mig i Rom for Alteret
Stod hun, i Brudeglandsen;
Sneehvide Baand om Tindingen,
Lokken med Blomsterkrandsen.
Sange til Hymen hørte vi,
Virak mod Skyerne bølged.
Fryden ei Hiertet dølged;
Sin ømme Længsel,
Sin Kiærlighed.

Da blev tilsyne pludselig,
Rædsomt i Templets Kroge,
Gienfærdet i Druidedragt,
Blegt som en flygtig Taage.
Ilden paa Altret slukte sig,
Mørket alt Dagen dækte;
Dybeste Taushed skrækte.
Tempelet var en Grav for Liig. —

Da den tilbedte Brud, saa smuk,
Længer ei var tilstede.
Gysseligt lød et Dødningsuk;
Ak! mine Smaaborn grøde!
Da mig en Stemme rammed selv,
Høit raabte Trudselsordet:
„Norma faaer Hevn ved Mordet!
Forbryder! hør og skiælv!"
(Det hellige Skiold klinger.)

Flavius.

Hør nu!
For sin Fest at forestaae
Norma nærmer sig Gudelunden.

Choret (udenfor).

Maanen skinner klart fra det Blaa;
Vanhellig Fod ei vorde funden!

Flavius.

Følg mig!

Sever.

Ha, slip mig!

Flavius.

Kom og følg mig!

Sever.

Nidinger!

Choret (udenfor).

Ingen sig vove
I hellige Skove!

Sever.

Ha, jeg træffer Jer!

Flavius.

Kom nu og fly!
Man finder os tilsidst.

Sever.

Hævne sig vil Barbarerne,
Men jeg dem træffer vist!

Chor (udenfor).

Viger, Vanhellige! viger!

Sever.

Mig beskytter, mig forsvarer
Større Magt end den, de hylde.

Kun jeg vil min Redning skylde
Dig, almægtige Kiærlighed!
For den Afgud, som vil røve
Mig min Brud, den Himmelskiønne,
Brænder jeg Eders Skove grønne,
Styrter jeg hvert Alter ned!
(De gaae hurtigt bort.)

Tredie Scene.

Druider (i Baggrunden). **Præstinder. Krigere. Barder. Arioviſt.**

Chor.

Norma kommer! Sit Haar har hun smykket;
Hellig Krands pryder Lokkerne dunkle;
Som paa Maanen Hornene funkle,
Straaler Seglen hun tog i sin Haand.
Frem hun triner, og Stiernen fra Roma
Angst sig skiuler bag Skyernes Vrimmel.
Irminsul truer ned fra sin Himmel,
Som et Blus, en forfærdelig Aand!

Fierde Scene.

Norma

(kommer med sine Præstinder. Hun har flagrende Lokker, en Egekrands om Issen, en Segl med Guldgreb i Haanden. Hun bestiger Gudens Blodsteen og seer sig om i høi Henrykkelse. Taushed hersker trindt omkring).

Oprørske Stemmer
Kamplystne raabe.
Forblindede! paa Guden
Vove frækt I at haabe?
Troer I at tvinge
Mit Fremsyn?
Og skal Norma
Jer Held forkynde?
Ugudeligt med Trods vil I begynde?
Ei Guden hielper,
Aldrig han hielper,
Hvis forhærdet I synde.

Ariovist.

Og seer Du ingen Skranker
For fremmed Vold?
Blev ikke nok besudlet
Vor Oldtids Egekove?

Fra Gudens Lunde
Flyer Ørnen ei forfærdet?
Er Brennusætten ſløvet?
Og ruſter Sværdet?

Chor.

Det ſkal ſtraale, det ſkal træffe!

Norma.

Bruſtent det falde!
Hvis Nogen det tør blotte,
Før os Barſlerne kalde.
Endnu til Hevnen
Er Dagen ei oprunden,
End ikke funden.
Ikke vor Øre træffer
Saa viſt, ſom Romernes Pile.
Til Seier de ile!

Chor.

Og hvad beſlutter Guden?
Tal dog! Forkynd os!

Norma.

Paa hemmelige Blade
Skiæbnen jeg læſer.
Og der jeg læſer Døden
For hovmodige Roma.

Jeg skuer klart:
Det vil styrte snart!
Men ei ved Eder.
Det synker i Dynd
Ved sin egen Synd!
Venter taalmodigt!
Hevnen er nær,
Som med Skiændsel det dækker.
Fred nu
Trindt omkring!
Mens den hellige Mistel
Jeg brækker.

(Hun bryder Mistelen, og den lægges i en Kurv. Norma strækker Armene mod Himlen. Maanen straaler i sin Klarhed. Alle knæle.

Bøn.

Norma og Præstinderne.

Klare Maane! som forsølver
Nattens hellige Mistel i Skoven,
Held Du smiler fra Himlen oven,
Uindsløret, reen, fra Sky!
Styrk Du vore Hierters Flamme,
Kraft giv Egens gamle Stamme!

Alle.

Ved Din Glands lad Mulmet fly!
Din Glands fornye!

Norma.

Ender Festen!
De hellige Steder
Ingen vanhellig Fod end betræder.
Men naar Guden kalder Eder,
Romerblodet at udgyde,
Da skal Normas Stemme lyde,
Høit da kalder Jer min Røst.

Choret.

Kald! Og ei vil Haabet glippe;
Ingen Romer for Døden slippe.
Snart et Blodbad skal begynde
Med en stolt Proconsuls Død.

Norma.

Hans Straf .... Jer vil jeg .... forkynde.
(Afsides)
Ak! jeg ei mit Hjerte lød. —

O, vender, skjønne Dage!
Med Eders Fryd tilbage;
Da kan jeg ham forsvare,
Hevnen skal ei ham naae.

Kom Elskov, glem din Fare!
Bring Ild fra Glædens Dage,
Og smiil til Sorgens Datter!
Da straaler Himlen atter
Mig blaa.

Choret.

O Hevn! tov nu ei længer,
Din lyse Dag oprinde!
Lad brat os Seier vinde,
Den stolte Romer slaae!

(Norma gaaer, Choret følger.)

Femte Scene.

Adalgisa (ene).

Ensom er Offerlunden,
Festen man endte.
Fast Aandedrættet
I Barmen mig standser,
Her, hvor jeg første Gang
Hin Romer skued,
Hvor det Blik paa mig funkled,
Som fik mig til at glemme
Lunden — og Guden!
Aldrig meer vil jeg see ham.

Daarlige Længsel!
Uimodstaaligt drager
Hid mig Din Troldom,
Og bringer huld Erindring
Min Siæl tilbage. —
Hans milde Røst jeg hører!
Vinden, som leger,
Med den gienklinger!
(Hun knæler for Alteret.)
Ak, beskyt mig, hellige Guddom!
Forbarm Dig!
Kun frelse kan Du.

Siette Scene.

Adalgisa. Severus. Flavius.

Sever.

Der er hun! —
Gaa, forlad mig!
Stands mig ei længer!

(Flavius gaaer.)

Adalgisa

(skiælvende, da hun seer Severus).

Ha! Du her?

Sever.

Hvad seer jeg?
Ak, Du græder!

Adalgisa.

Jeg tilbad! —
Fiern Dig, forlad mig,
Og lad mig bede.

Sever.

En Gud Du tilbeder,
Som iiskold og grusom
Imodstaaer Dine Ønsker
Og mine.
O, elskte Pige!
Til Kiærlighedens Guddom
Du bede.

Adalgisa.

Ak nei.
O tie dog!
Jeg tør ei dvæle.

Sever.

Ha Du vil flye mig?
Og hvorhen vil Du flye,
At ei jeg følger?

Adalgisa.

Til Kredsen —
De hellige Stene,
Som jeg Troskab tilsvoer.

Sever.

Os hellig er Amor kun nu!

Adalgisa.

Nei! jeg vil Dig glemme.

Sever.

O, hvor grusom! Din Afguds Ære
Mig Du offrer? Han mit Blod skal drikke?
Saa udgyd det! det skiænket ham være!
Men Dig glemme — det kan jeg ikke.
Du Dig Guden har trolovet;
Men jeg vundet har Dit Hierte.
O, Du aner ei min Smerte,
Hvis Du rives fra mit Bryst.

Adalgisa.

Du min Kummer skal ei erfare,
For min Skiæbne ligegyldig.
Jeg for Guden stod før uskyldig,
Kunde frit min Ro bevare;
Sig min Aand til Himlen hæved,
Stedse der min Trost jeg fandt.

Men da svag for Dig jeg bæved,
Trøst og Himmel brat forsvandt.

Sever.

Bedre Himmel skal Du finde
Hist i Roma med mig, Veninde!

Adalgisa.

Gaa! forlad mig!

Sever.

Ny Morgenrøde —

Adalgisa.

Gaa! forlad mig!

Sever.

Skal hist os møde.
Her Din Gud Dig Glæden røver.
Følg Naturens, Hiertets Røst!

Adalgisa.

Gaa! jeg beder.

Sever.

Nei, jeg tøver.
Du kun skiænker mig min Trøst!

Adalgisa.

Ak, jeg Arme! Hellige Lunde
Skiuler mig!

Sever.

Mig forlade grumt Du kunde!
Har jeg det fortient af Dig?
Adalgisa!
Følg til Rom, følg mig Du Kiære!
Kiærlighed vor Borg skal bygge,
Amors Vinger did os bære,
Der vi nyde Glæden trygge. —
Kalder Dig ei Hiertets Stemme?
Skiænker den ei Mod og Trøst?
Al Din Kummer skal Du glemme,
Elsket Hustru ved mit Bryst!

Adalgisa.

Himmel! vover jeg at høre
Denne Stemme, — selv i Offerlunden?
Skal hans Ord, hans Blik mig røre?
Er al Frygt, al Ængstlighed forsvunden?
Han alt jubler ved min Klage,
Ham min Sorg er Tidsfordriv.
Drag mig, Irminsul! tilbage,
Glem min Svaghed og tilgiv!

Sever.

Kom, Elskte!

Adalgisa.

Her ei bliv!

Sever.

Lad min Bøn Dit Hierte røre!

Adalgisa.

Nei, aldrig!

Sever.

Du grumt har lukt Dit Øre?

Adalgisa.

Jeg beder Dig, forlad mig!

Sever.

Velan, velan, saa had mig!

Adalgisa.

Jeg beder Dig, forlad mig!

Sever.

Adalgisa!

Adalgisa.

Jeg beder, skaan mig!
Lad min Angst Dit Sind formilde.

Sever.

Adalgisa! nu vel, forhaan mig!

Adalgisa

(kiæmpende med sig selv).

Ak, jeg Svage! — det er for silde!

Sever (kiærlig).

Snart igien i disse Skove
Seer jeg Dig?

Adalgisa.

Hvor kan jeg love —

Sever.

Lov det!

Adalgisa.

Vel da! Jeg skal ei glemme —

Sever.

O, søde Stemme!
Glem det ikke!

Adalgisa.

Jeg skal ei glemme?
Guden trolos jeg maa være,
Naar kun Dig jeg bliver tro?

Sever.

Større Guddom skal Du ære.
Han giør fro,
Han Dig skiænker Hiertets Ro!

(De gaae.)

Syvende Scene.

Normas Bolig.

Norma. Clotilde (med de smaae Børn).

Norma.

Gaa nu! skiul dem!
Meer end sædvanligt
Jeg favned dem med Skiælven.

Clotilde.

Hvad foraarsager
Saa heftig Skræk,
At Du de Smaae forstøder?

Norma.

En mørk, en selsom Aanen
Min Siæl betager.
Snart jeg dem elsker,
Snart atter jeg dem hader.
Synet mig saarer,
Og skilt fra dem jeg lider.
Mig en salig Glæde
Henrykker ofte;
Men ak mig Modernavnet
Strax atter smerter.

Clotilde.

Vær dem en Moder!

Norma.

Gid ei jeg var det!

Clotilde.

Dit Hierte vakler.

Norma.

Og Du kan ei forstaae det?
O, min Clotilde!
Kaldt tilbage til Tiberen
Er Severus.

Clotilde.

Du følger med ham?

Norma.

End har han Intet sagt mig!
Ha! — hvis han grumt forlod mig?
Troløs forglemte,
Hvis han forglemme kunde
Selv sine Sønner?

Clotilde.

Du frygter det?

Norma.

Jeg tør ei!
Ak! altfor fuld af Rædsel

Styrter i Stovet
Slig Tvivl mig
Sig Nogen nærmer.
Gaa — og skiul dem!
(Hun kysser Børnene, Clotilde bringer dem bort.)

Ottende Scene.

Adalgisa (kommer). **Norma.**

Norma.

Adalgisa!

Adalgisa (afsides).

Skiælv ei, mit Hierte!

Norma.

O, nærm Dig, hulde Pige!
Kom til mig!
Siig, hvi Du skiælver?
Man har mig sagt, at
En Hemmelighed Du vil aabenbare.

Adalgisa.

Jeg skal! Ha, men forjag først,
Præstinde!
Det strænge Blik, som truer fra Dit Die.
Mod mig Du give!

At uden Frygt mit Hierte
Jeg Dig kan aabne.

Norma.

Omfavn mig! Og nu tal! sig mig Din Kummer!

Adalgisa.

Ak, Elskov.....
Fortørnes ei!
Længe jeg den bekæmped,
For den at dræbe;
Ha, men den overvandt mig!
O, min Præstinde!
Du ei troer
Den Eed, som jeg har svoret:
At flye fra Lunden,
Forlade Helligdommen,
Jeg skulde dyrke;
Bortflygte fra mit Fædreland!

Norma.

Ulykkelige!
Har alt Din Ungdomsmorgen
Med Skyer Du indsløret?
Naar da,
Hvordan da
Fristed Tanken Din Siæl?

Adalgisa.

Hans Die traf mig,
Hans Suk mig rørte,
I de hellige Lunde,
Ved Gudens Blodsteen,
Hvor jeg andægtigt knæled.
Jeg skiælved —
Paa Læben døde
Brat min Bøn og forstummed.
Og reent henrevet
Af dette huldе Billed,
En anden Himmel
Over mig sig bued.
I Ham min Himmel
Jeg skued!

Norma (afsides).

O, kiære Minde!
Mig gik det ak som hende;
Da med sit Smil
Han førstegang mig rørte.

Adalgisa.

Men ..... hører Du mig ei?

Norma.

Vedbliv! jeg hørte.

Adalgisa.

Tidt nu i Skoven mødtes vi
Og talte venligt sammen.
Hver Dag han blev mig kiærere,
Og mere blussed Flammen.

Norma (afsides).

Jeg følte det som Du!

Adalgisa.

Tilgiv, han sagde, Du Blide!
Hvo kan mod Hiertet stride?

Norma (afsides).

O, søde Minde!

Adalgisa.

Naar Du et Smiil mig har givet —

Norma (afsides).

Jeg kiender denne Fristen!

Adalgisa.

Skiænker Du atter mig Livet. —
Lad mig den gyldne Fletning,
Krandsen, o, lad mig blot kysse
Din gyldne Lok!

Norma (afsides).

O, søde Minde!
Saadan med kiælen Smiger

Han til mit Hierte
Vidſte Veien at finde.

Adalgiſa.

Saligt det lød ſom Harpeklang
Hver Gang han til mig talde,
Og naar han mig ſin Elſkov ſang,
Mig ſødeſt Fryd hufvalte.

Norma (affides).

Jeg mindes hine Dage!

Adalgiſa.

Og hvad vil nu min Skiebne blive?

Norma.

Nu, ſtands Din Klage!

Adalgiſa.

Kan Du mig da tilgive?

Norma.

Jeg er ei gruſom!

Adalgiſa.

Tor jeg paa Redning tænke?

Norma.

O, ſtands Din Klage!

Adalgiſa.

Vil Din Hiælp Du mig ſkiænke?
Red mig da fra mig ſelv, ak!

Huldeſte, red mig,
Red mig fra Kiærlighed!

Norma.

Stands Dine Taarer!
Dig ei binder
Et evigt Løfte
Endnu til Guden.

Adalgiſa.

Ha..... gientag dem!
O, Gud! gientag dem,
De Troſtens Ord Du talde!

Norma.

Ja! ja!
Fat kun Mod! omfavn Du mig!
Du mig Din Sorg udøſer.
Fra Løftet jeg fritager Dig
Og Dine Baand jeg løſer.
Foreent og glad Du med Din Ven
Seer Dagen klar igien.

Adalgiſa.

Gientag, o Gud, gientag Du mig
Den troſtefulde Tale!
Ja, ved Din Hiælp ſkal atter ſig

Min bange Siæl husvale.
Du gav mig Livet tilbage.

Norma.

Nei, Du skal leve glade Dage
Med elskte Ven.

Begge.

Klar Dagen bli'er igien!

Norma.

Men siig! . . . . . den elskte Ungersvend,
Siig mig, hvorfra han kommer?

Adalgisa.

Gallien er ei hans Fædreland:
Han er en Romer.

Norma.

Hans Navn! O, skynd Dig!

Niende Scene.

De Forrige. **Severus** (kommer).

Adalgisa.

Der er han!

Norma.

Han der . . . . .
Sever!! —

Adalgisa.

Du vredes?

Norma.

Han der? Gientag det!
Har jeg det hørt?

Adalgisa.

Ak, ja!

Sever.

Rasende Mø!
Hvad gior Du?

Adalgisa (forundret).

Jeg?

Norma (til Sever).

Skiælver Du?
Og hvorfor?
Siig mig hvi Du skiælver.

(Et Øieblik Taushed. Sever kan ikke fatte sig og Norma vedbliver forbittret.)

O, skiælv ei for hende,
Forræder!
Ikke for hende Du skiælve!
Intet forbrød Uskyldighed,
Men Du, Du er Forbryderen!
Troløse! skiælv for Dig.

For Dine Sønner!
Skiælv for min Harm,
For min knusende Hevn!
Du Troløse!
Skiælv for mig!

Adalgisa.

Hvad hører jeg?
Ha! Severus!
O, tal!
Du tier?
Jeg Arme!
(Hun skiuler sit Ansigt i sine Hænder.)

Norma.

Arme! han har bedraget Dig
Frækt, med sin kolde Taare.
Døden ei kan saa smertelig
Som denne Falskhed saare.
Intet Dig nu kan trøste meer,
Intet hans Hierte ryste meer!
Mig har, som Dig, han blændet;
Dig den Niding bedrog.

Adalgisa.

O, hvilken Skiæbne venter mig!
Dit Varsel mig den bringer.

Norma.

Nidingen har bedraget Dig.
Din Død var mindre smertelig.

Adalgisa.

Kun Angst min Siæl opfylder nu,
Dødsdom Dit Ord mig klinger!
Skiæbne! Du er forfærdelig.

Norma.

Døden var mindre smertelig.

Norma og Adalgisa.

Kold var hans falske Taare,
Han har Din / min } Ømhed forraadt.

Sever.

Norma! skaan den Ufkyldige!
Lad hende grumt ei bøde! —
See, hvor hun bæver alt!
Skaan Ufkyldighed,
Lad hende grumt ei bøde!

Adalgisa.

Skiælver jeg bleg i Døden alt?
Var det Forbrydelse?
Skal Hiertet bløde?

Norma.

Ak! som Dig har han mig blændet,
Jeg usalig blev som Du.

Adalgisa.

Rædsomt mig Dit Varsel klinger;
Himmel! det mig Døden bringer.
Jeg usalig blev som Du!

Sever.

See, ak see! den Arme bæver,
Døden hende volder Du.

Norma.

Skiælv selv for Din Skiæbne nu! — —
Troløse!

Sever (vil gaae).

Nok, Norma!

Norma.

Nei, bliv her!

Sever (til Adalgisa).

Folg mig!

Adalgisa.

Nei, slip mig!
Nedrige!
Er Du ei hendes Brudgom?

Sever.

Hører Du ei,
At hun mig hader?

Adalgisa.

Ha, slip mig!
Bort fra mig!

Sever.

Ha! Din jeg er for evig.

Adalgisa.

Nei, aldrig meer!

Sever.

O, hvilken Skiæbne!
Mig hade Guderne.
Dybt nedstyrtes
Jeg i en Afgrund.
Du flyer fra mig?

Norma (tvinger sig).

Velan!
Jeg forstaaer det. —
Saa gaae da!
(Til Adalgisa)
Følg ham kun!

Adalgisa.

Nei aldrig! nei.
Heller døe!

Norma (til Sever).

Viig kun, viig! forlad mig, Svage!
Dine Sønner og Din Ære;
Men fordømt Dit Minde være,
Min Foragt Du med Dig tage!

Sever (opbragt).

Du skal skiælve, skiendt Hevnen raaber
Vildt forvoven af Dit Hierte.

Norma.

Lykken svigter, endskiøndt Du haaber.
Furien ryster sin Svovelkierte!
Hun mig hævner! — om snart, om silde —
Hævner, Niding! mig vist paa Dig.

Sever.

Dine Trudsler kan Du spilde,
Du mig ingen Skræk indgyder.
Hendes Blidhed, hendes Dyder,
Fremtids Held mig vil berede,
Og jeg frygter ei Din Vrede.

Adalgisa.

Ved Din Barm ei Glæden jeg hylder,
Glemmer ei hvad jeg Hende skylder.

Sever.

Romas Guder, iblandt Barbarer,
Redder Helten af alle Farer!
(Til Norma)
Ha, først svag blev jeg fra den Dag,
Skiæbnen bragte Dig for mit Blik!

Adalgisa.

Ved Din Barm ei Glæden jeg hylder,
Jeg min Troskab Venskab skylder.

Norma.

Ha, gaae!

Adalgisa (til Sever).

Aldrig trolos ved Dit Hierte
Deler jeg Forbrydersmerte.

Norma.

Du Niding!

Sever.

Skiælv, Forvovne!

Adalgisa.

Hav og Bølger snart sig høine,
Aldrig see Dig mine Øine.

Norma (til Sever).

Dig paa Havet og Dig i Vinden
Følger truende Hevngudinden.

Sever.

Fædreguder, blandt Barbarer,
Redder Helten af alle Farer.

Adalgisa (til Norma).

Jeg vil skiule mit Hiertes Kummer,
Snart i Døden det forstummer.
Jeg vil døe! snart skal den Grumme
Elske sine Børn og Dig!

Norma (til Sever).

Ha fordømt nu skal Du være,
Aldrig smiler Glæden Dig!

Sever.

Fædreguder, blandt Barbarer,
Redde Helten let fra Farer.
(Til Adalgisa)
Ægst Dig ei meer!

Adalgisa.

Aldrig, aldrig jeg Dig seer!

Norma.

Aldrig smiler Dig Glæden meer!

(Det hellige Skiold lyder fra Lunden og kalder Norma til Gudsdyrkelsen. Hun giver Sever et Vink med Foragt, at han skal gaae. Han bortiler i Harme.)

Anden Handling.

Første Scene.

Normas Hytte. Hendes Sønner slumre paa en Løibænk.

Norma (kommer med en Lampe i den ene, en Daggert i den anden Haand. Hun sætter Lampen paa et Bord, bleg og mat).

De sove begge!
Og see ei Haanden,
Som dem dræber.
Hvi svigter Modet?
De kan ei leve.
Her truer kun Døden;
Men i Roma
Skiendsel og Skam,

Langt værre selv end Døden.
Trælle?
Stedbørn af Hende?
Nei, aldrig!
Hurtig nu! — ja!
(Standser)
Jeg tør mig dem ei nærme!
En Angst mig isner,
Og paa min Isse
Haaret sig reiser
Ved Barnemordet!
(Smeltet)
Elskede Sønner!
Hidtil I vare
Min saligste Glæde.
Ak! naar de venligt smilte, —
At mig Himlen tilgav,
Mit Hierte tyktes!
Og myrdes skal de nu? —
Hvad har de syndet?
Sover er deres Fader!
See det er Brøden! —
De er for mig alt døde,
Thi han, den Niding,

Dem brændemærker. —
Ei hans Skam de dele!
Nu Mod!

(Hun nærmer sig Løibænken, men standser og siger forfærdet)

Ak nei!
Mine Sønner!
Mine Sønner!

(Kalder ud af Døren)

Clotilde!

Anden Scene.

Norma. Clotilde.

Norma.

Skynd Dig!
Bring mig hid Adalgisa.

Clotilde.

Hun i Din Nærhed,
Dog i Eensomhed, sværmer.
Hun klager og græder.

Norma.

Gaa!

(Clotilde gaaer.)

I mig hun sig speile;
Saa vil jeg blegne.

Tredie Scene.

Norma. Adalgisa.

Adalgisa.

Du kalder mig, Norma?
Hvilken rædsom Bleghed
Dækker Din Kind!

Norma.

Bleg er jo Døden!
Jeg Dig min hele Skam skal afsløre.
En Bøn til Dig kun har jeg,
Hør den og opfyld den!
Hvis Medynk fortiener
Min knusende Qval,
Og den, — som venter.

Adalgisa.

Alting,
Alt jeg Dig lover!

Norma.

Saa sværg det!

Adalgisa.

Jeg sværger.

Norma.

Hør mig!

Jeg renser Luften,
Som med mit Aandedrag
Jeg kun forpester.
Det er besluttet.
Dog, ei følge mig skal
De smaae Uskyldige;
Jeg Dig betroer dem.

Adalgisa.

O, Gud!
Mig Du betroer dem?

Norma.

Bring Du til Rom dem!
Ham Du dem bringe,
Hvem ei Læben
Kan nævne.

Adalgisa.

Jeg dem skal bringe?

Norma.

Husbond
Dig tro han vorde.
Jeg døer og — jeg tilgiver.

Adalgisa.

Husbond?
Nei, aldrig!

Norma.

Vær Du en Moder
For disse stakkels Sønner!
Beskyt dem!

Moderligt Du dem modtage,
Dem forsvare; Du dem pleie.
Ak! de Intet, Intet eie!
De for Dine staae tilbage!
Frihed Du dem ene skiænke,
Frels dem fra hver Trællelænke!
Skiændsel nok leed deres Moder,
Som for Din Skyld maa forgaae.
Adalgisa! Du har Hoimod,
Gierne skaaner Du de Smaae.

Adalgisa.

Norma! Norma! mig altid elsket,
Moder Du stedse være mig!
Dine Sønner Du bort ei give,
De og jeg skal hos Dig blive.

Norma.

Tænk paa Eden!

Adalgisa.

Den kan mig første

Kun til Dit Bedſte! til Dit Bedſte!
Til Sever jeg mig nu ſkynder;
Om Din Sorg min Røſt ſkal lyde.
Han ſkal angre ſine Synder
Og ſin Troloshed fortryde.
Han ſkal atter Norma ſkue,
Og hans Barm ſkal ſaligt lue
Af den førſte, hellige Flamme,
Norma med ſit Blik har tændt.

Norma.

Jeg bønfalde?
Nei, nei, aldrig!

Adalgiſa.

Norma! — Jeg beder!

Norma.

Nei! — Intet mere!
Gaa nu — gaa!

Adalgiſa.

Nei aldrig — Ak nei!
See dem, Norma! for Dine Fødder
Diſſe ſmaae, uſkyldige Væsner.
Hav dog Medynk med deres Uſkyld!
Kan Din Strænghed ei ſmeltes end?

Norma.

Ak, hvi flyer Du fra mig, min Styrke?
Smeltes Hiertet af omme Taarer?
Skiondt mig Haabet ei mere lyser,
Hiertet vender dog did igien.

Adalgisa.

Hør dog, ak hør dog!

Norma.

Forlad mig nu!
Du elsker!

Adalgisa.

Anger han føler!

Norma.

Og Du?

Adalgisa.

Før elsked mit Hierte ham,
Nu Dit Venskab mig koler.

Norma.

Ak, hulde Pige!
Du vilde . . . . .

Adalgisa.

Hvad Dit er Dig giengive.
Jeg sværger høit: fra denne Stund

Han seer
Mig aldrig meer.

Norma (kæmpende med sig selv).

Ak..... Du seirer!
Dig hellig Troskaben er.

Begge.

Troe til de sidste Dage
Sammen vor Vei vi vandre;
Jord! og Din Lyst vi forsage,
Unde den gierne til Andre.
Dristig, med Dig ved min Side,
Skal jeg med Skiæbnen stride.
Ved min Venindes Hierte
Freidigt mit Hierte slaaer.

(De gaae.)

Fierde Scene.

Afsides Plads i Druideskoven.

Gallisse Krigere.

Nogle.

Er han reist?

Andre.

Endnu i Leiren.

De Første.

Stolte Skare!

De Andre.

Saa vis paa Seiren.

Ved Skioldeklang og Sang —

De Første med.

Funkler Ørnen fra sin Stang.

Chor.

Den første Snublen os ei forskrækker,
Snart vor Hær er atter kiæk;
Snart vor Flok fra Skovens Hække
Bryder frem med modigt Bryst,
Til den tappre Heltedyst.

Femte Scene.

Ariovist. De Forrige.

Ariovist.

O, Brødre!
Til Eder haabed
Jeg vist at bringe
Langt bedre Budskab.
Den Helteild, som brænder
I Eders vrede Blikke

Jeg tænkte, vidned Held —
Dog kom den ikke.

Choret.

Hvad da?
Fra vore Skove
Den forhadte Høvedsmand
Jo vender
Til Rom tilbage.

Arioviſt.

En Anden, meget værre
End denne ſtolte Romer,
Skal Sever afløſe.

Choret.

Veed Norma det?
Og raader
Hun altid end til Fred?

Arioviſt.

Forgiæves Norma
Jeg søger at udforſke.

Choret.

Hvad kan vi nu da?

Arioviſt.

Mod Skiæbnen Panden rynke,
Os adſkille,

Og ei os lade mærke
Med Tabets Storhed.

Choret.

Steds os forstille?

Arioviſt.

Haarde Vilkaar!
Jeg veed det.

Gaae i Romas uværdige Lænker —
Bittre Skiæbne, forfærdelige Skiæbne!
Snart skal Gallien sig atter væbne,
Skiule maae vi os dog endnu.

Choret.

Vel! vi os tvinge,
Vi Skiebnen friste.
Fast af Harme
Barmen maa briste.

Arioviſt.

Holder skiult i Hiertet Vreden!
Dysser Roma trygt i Freden!
Hevnen drager vort Sværd af Skeden,
Giennemborer Fiendens Barm.
Skiuler Vreden,
Skiuler Eders ædle Harm!

Choret.

Naar til Kamp os Luren kalder,
Skiænker Himlen Seir vor Arm!

(De gaae.)

Siette Scene.

Irminsuls Lund med Blodstenen.

Norma (strax derpaa) **Clotilde.**

Norma.

Snart jeg ham seer.
Ja! — venligt har mig trøstet
Min Adalgisa.
Tro, — angerfuld tilbage
Til mig han vender,
Den Kiære!
O, ved denne Tanke
Opklarer sig mit Aasyn,
Og brat min Sorg forsvinder.
Min Sol gienssmiler;
Som i de første Dage
Den klart oprinder!

(Clotilde kommer.)

Norma.

Clotilde!

Clotilde.

O, Norma,
Et Sørgebud!

Norma.

Saa tal dog!

Clotilde.

Arme!

Norma.

Sig mig Alt!

Clotilde.

Forgiæves græd Adalgisa
Og bønfaldt.

Norma (opbragt).

Ha! hvor jeg kunde
Paa hende stole,
Den lumske Slange!
Meer skiøn kun i sin Smerte
Hun forføriſk sig viſte
For den Falske!

Clotilde.

Nei! hun Høvdingen bønfaldt —
Modløs, bedrøvet, —
Og bad ham
At opfylde sit Løvte.

Norma.

Og han da?

Clotilde.

Han svor:
Han vilde hende røve
Fra Altret, — selv fra Guden!

Norma.

O den forvovne Niding!
Ha, min Hævn! forekom ham!
Ja Romerblodet
Strømmevis skal flyde.

(Hun gaaer hen til Blodstenen og slaaer tre Gange paa Irminsuls Skiold.)

Choret (udenfor).

Skioldet klinger fra Guden!

Syvende Scene.

Ariovist. Druider. Barder. Præster.

(Lidt efter lidt fyldes Lunden af Vevæbnede. Norma stiger op paa Blodstenen.)

Choret.

Norma, forkynd!
Hvi Malmet os klang fra Irminsul.

Hvad er hans Varsel?
Hvad er hans Bud til os?

Norma.

Krige!
Blodbad!
Nederlag!

Choret.

Og nys jo bød han
Fred, og Krig forskiød han!

Norma.

Nei! han fortørnes!
Drager nu Sværd fra Belte
Og siunger Seiersſange,
I tappre Helte!

Kæmper! Sender, I galliſke Skove!
For hver Eeg en Kæmpe saa ſtærk.
Romer! Ulv! tør Du hungrig Dig vove?
Snart Du falder ved Jægerens Værk.
Styrter! blegner! lad Hevnen forkynde:
Snart den farlige Leeg ſkal begynde!
Hevnen ſkriger i Luren, i Hornet;
Romer, fald! ſom for Leerne Kornet.
Stæk den Vingen, dens Kløer og dens Hale!
Romerørn! ſnart Du falder i Dvale!

Fra Himlens Bue
For at skue
Vor Seiers Glæder,
Guden fremtræder,
Fra guldklare Stol,
Som straalende Sol.

Ariovist.

Saa feire vi Festen, Norma!
Lad Offeret falde!

Norma.

Vi det fremkalde! —
Paa Gudens Blodsteen aldrig
Et Offer mangled end. —
Men hvilken Larmen?

Ottende Scene.

De Forrige. **Clotilde** (kommer hurtigt).

Clotilde.

Vanhelliget er Lunden;
Thi nys en Romer
I en Præstindes Hytte
Sig ugudelig trængte.
Men strax man greb ham.

Choret.

Ha, en Romer?

Norma (afsides).

I Guder!

Hvis det var ham.

Choret.

Man hid ham bringer.

Norma (afsides).

Ham er det!

Niende Scene.

De Forrige. **Severus** (indbringes af galliske Stridsmænd).

Choret.

Ha, Sever!

Norma (afsides).

O, nu er jeg hævnet!

Ariovist.

Forbryderske Fiende!
Hvor har Du vovet
Dette Hegn
Voldsomt at giennembryde?
At ægge Irminsul til Hævn?

Sever (stolt).

Ha, dræb mig!
Men ei videre spørg mig.

Norma.

Jeg skal ham fælde!
Tilbage Hver!

Sever (studser).

Du altsaa?
Norma!

Norma.

Ja, Norma!

(Stiger ned af Stenen.)

Choret.

Drag flux den hellige Daggert
Til Hævn for Guden!

Norma.

Ja . . . . . jeg skal!

(Hun standser.)

Choret.

Du skielver?

Norma (afsides).

Ak nei! jeg kan ei!

Choret.

Du dvæler?
Siig, hvi Du tøver.

Norma (afsides).

Jeg Mødynk føler end.

Choret.

Nedstød ham!

Norma.

Nei..... først maa jeg erfare
Hvad Navn har den Præstinde,
Som han besøgte.
Maaskee hun er ufkyldig,
Maaskee deelagtig
I denne Brøde. —
Tilbagetræder!

Choret.

Hvorfor dvæle?

Sever (afsides).

I Guder!

(Arioviſt og Choret forlade Scenen.)

Tiende Scene.

Norma. Severus.

Norma.

I min Magt nu
Er Helten kommen.
Jeg affiger ſtrax Dig Dommen,
Døden vinker.

Sever.

Til den før mig!

Norma

(kæmpende med ſig ſelv).

Nei..... jeg kan ei!

Sever.

Du dvæler?

Norma.

Hør mig!
Ved Din Gud — Dine Sønner ſpæde —
Med Dit Syn ei meer at glæde
Adalgiſa, Du mig ſværge!
Da Din Død jeg ſkal afværge,
Da jeg atter Dig Livet ſkiænker;
Og aldrig meer
Du Norma ſeer. —
Sværg nu!

Sever.

Nei!
Da var jeg Niding.

Norma.

Sværg mig Eden!

Sever.

Langt heller døe!

Norma.

Jeg er døv for Dine Bønner.
Denne Daggert.....

Sever.

Ei Skræk bebuder.

Norma.

See dens Blink!
Den først skal træffe Dine Sønner!

Sever.

O evige Guder!

Norma.

Over deres Hoved svæver
Staalet, som i Haand jeg hæver.
Endnu ei de veed af Nøden,
Men snart vies de til Døden!
Ha!..... Et Stød blot!..... At være Moder
Ophørt har jeg — med Hævnens Lyst!

Sever.

Ha, Du Grumme! Din Hævn at mætte,
Stød Din Daggert i Faderens Bryst!
Stød mig ned kun!

Norma.

Jeg Dig?

Sever.

Lad mig blot alene bøde!

Norma (vild).

I Alle skal bløde!
Stolte Romer! snart Din Skare
Synker for den samme Fare.
Og Adalgisa.....

Sever.

Hvad hun?

Norma.

Troløs har hun Løftet givet.

Sever.

Nu vel, Du Grumme?

Norma.

Adalgisa mister Livet!
Ja i Flammen hun maa døe.

Sever.

Ha, berøv — berøv mig Livet!
Skaan en huld, uskyldig Mø!

Norma.

Ei Dit Ord, Troløse! bedaarer;
Jeg Dit Bryst — i hendes saarer!
Nu mig glæder hendes Smerte
Og Dit sønderknuste Hierte.
Ha, Forræder, skiælv, nu skiælv!
Ulykkalig — som jeg selv!

Sever.

Ak mit Mod har Du mig røvet.
See jeg knæler, knust i Støvet.
Lad mit Blod dig Hævnen kiøle,
Men lad Uskyld den ei føle!
Kan det ei Din Harm formilde?
See, jeg offrer Dig mit Liv!
Men den Yndige tilgiv!

Norma.

Ha, Forræder! skiælv nu, skiælv!
Ulykkalig som jeg selv.

Sever.

Skaan Uskyldigheden selv!

(Nærmer sig hende.)

Ræk mig Din Daggert!

Norma (misforstaaer ham).

Du vover?

Tilbage!

Sever.

Din Daggert!

Norma (raaber).

Til Hielp, Druider!

Alle Kæmper hidiler!

Ellevte Scene.

Ariovist, Druider, Barder, Kæmper (komme).

Norma.

Endnu et Offer

Bringer jeg Eders Vrede;

Thi en Præstinde

Har sig forsyndet,

De hellige Løfter sveget;

Forraadt sit Fædreland,

Sin Gud har hun fortørnet.

Choret.

Hvilken Brøde! hvilken Skam!
Hvo er den Fræfke?

Norma.

Opstabler hurtigt Baalet!

Sever.

Lad dig formilde!
Norma, tilgiv!

Choret.

Nævn hende!

Norma.

Saa hører!
(Afsides efter en indvortes Kamp)
Nei, Ufkyld
Jeg vil ei dræbe Dig!
Jeg selv har syndet.

Choret.

Nævn os
Den Fræfke!

Sever (bedende).

Ak, siig det ei!

Norma (lægger Haanden paa sit Bryst).

Her er hun!

Choret.

Du, Norma?

Norma.

Mig er det.

Antænder Baalet!

Choret.

Ha..... jeg forfærdes!

Sever.

Har jeg det hørt?

Choret.

Du Synderinden?

Sever (bevæget).

Ak! troer det ikke!

Norma (med Høihed).

Norma

Ei lyver!

Choret.

Ha rædselsfuldt!

Norma (bevæget til Sever).

Nu skal Du kiende,

Naar Timen kommer,

Du grumme Romer!

Den, Du forstødte,

Troløs for Andre.

Nu skal vi vandre,
Hvor jeg Dig mødte,
Den samme Vei!

En Gud, en Skiæbne
Styrker i Nøden;
Med Dig i Døden
Den mig forbinder.
Tro Du mig finder!
Vi staae ved Maalet.
Med Dig paa Baalet
Jeg svigter ei.

Sever.

Ak! altfor silde
Jeg ret kan fatte,
Jeg veed at skatte
Dig, høie Qvinde!
Du vor Veninde
Høimodigt redder
Paa Gravens Bredder
Fra grusom Død.

Vi gaae tilsammen!
Vi dele Flammen;
Sit Liv forlise

Ei Adalgise!
Det soner Skammen.
Kiækt vil jeg synke.
Ingen os ynke!
Endt er vor Nød.

Norma (til Choret).

Jeg er Forbryderſken!

Arioviſt og Choret.

O, vend tilbage!
O, tving Din Læbe!
Din ſølvgraa Fader
Ei grum Du dræbe.
Siig, at Du talde
I Feberdrømme!
Vi ei fordømme
Dit Raseri!

Norma (til Sever).

Sig Himlen hvælver
Høit over Flammen.
Mand, vær ei ſvag!

Sever.

Vi døe tilſammen
Vor Bryllupsdag!

Choret.

Skiøndt han har hørt det,
Ei truer Guden
Med Lyn og Torden,
Med Stormens Tuden.
Det os beviser,
At uden Harme
Han skuer, Arme!
Dit Raseri.

Norma, tal!
Norma, undskyld Dig dog!
Tie ei!
Forklar Dig for os!

Norma (rørt til Sever).

Himmel! mine Sønner!

Sever.

Usalige!
O Smerte!

Norma.

Ja — vore Sønner!

Sever.

I Guder!

Choret.

Norma Forbryderſken?
Svar os!

Norma.

Ja!
Meer end Ordet kan udtale.

Choret.

Skændige!

Norma (til Arioviſt).

Du hader mig?

Arioviſt (med Afſky).

Viig fra mig!

Norma.

Du mig foragter?

Arioviſt.

Ha, hvilken Qval!

Norma (ſagte til Arioviſt).

Jeg er Moder!

Arioviſt.

Moder!!

Norma.

Tving Vreden nu!
Clotilde
Venligt dem pleier.

Vær Du dem Fader!
Frels Du dem,
Beskyt dem
Mod Sværmens Had!

Ariovist (forbittret).

Nei, aldrig!
Bort! bort fra mig!

Norma (med Ømhed).

O, Fader! Fader!
Farvel, farvel!
(Kaster sig for hans Fødder.)

Sever (affides).

Mod nu i Død!

Choret.

Ha, Skiændselsnød!

Norma (til Ariovist).

Nei, Du vil ei opoffre dem,
For deres Moders Brøde!
Blomsten i Morgenrøde —
O, lad den spire frem!
Glem ei, de stamme ned fra Dig!
Og kan Du ei tilgive mig —
O, Fader! had ei dem!

Sever.

Hun har ham rørt!

Norma.

Fader! Du græder?
Græder og tilgiver?
Ja, Du tilgiver!
Den Trøst mig bliver.
Til mig Du smiler?
Nu kiækt jeg iler.
Jeg vil ei mere!
Med stille Taal
Brat jeg bestiger
Freidig mit Baal!

Ariovist (omfavner hende).

Ja, Du Fortabte!
Jeg Dig tilgiver.
Mit Barn! min Datter! —
Ak, hvilken bitter Smerteskaal!

Sever (affides).

Adalgise blev frelst!
(Til Norma)
Saa kom, saa kom!
Bedsk er vor Skaal —

En Romer stiger
Kiæk selv paa Baal!

Choret.

Grædер, beder! vi ei røres.
Synderne til Baalet føres.
Tag Præstindens Krands af Panden!
Tænd den anden
Krands af Ild!

Norma.

Du mig tilgiver?

Arioviſt.

Jeg Dig tilgiver!

Norma.

Den Trøst mig bliver
Du mig tilsmiler!
Jeg freidig iler
Med Trøst og Taal;
Ja! jeg bestiger
Modigt mit Baal.

Arioviſt.

O Qval! O Datter!
O bittre Smerteskaal!

Choret.

Tænder Baalet!

Ariovist.

O min Datter!

Norma.

Farvel, Fader!

Ariovist.

Farvel, Datter!

Sever.

Jeg med Dig forbunden atter
Gaaer i Døden.
Efter Noden
Samles vi!

Choret.

Tænder Baalet! og ved Døden
Renses Lunden, sones Brøden.
Himlens Hævn med Straffen er forbi!